

Panská bitva II podzimní 2008

Datum	7. - 9. listopadu 2008	
Pořádal	naši přátelé, zabývající se Living History	Nedvědice pod Perštejnem
Zúčastnili se	Worlík Jiřík Verča Anička Janek Jákob Sazík	Rytíř Petr ze Dvorsk Panoš Jiřík ze Čtyř Dvorců Služka Veronika Cikánka Anča Zbrojnoš Obsluha povozu Zbrojnoš
Zapsal	Worlík s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 7. listopadu 2008

Tak jsme byli domluveni na srazu v 10hod u Obi. Já dorazil jako první, chvíli po mně dorazila Anička a jak jsem ji dával věci do auta, tak jsem zjistil, že nemám spacák a tak jsem sednul do auta a zajel jsem si pro něho. Ještě, že jsem to měl tak blízko. Mezitím mi volal Jiřík, že budou mít zpoždění a že jedou ještě pro stan. Když jsem se vrátil, tak za chvíli dorazil Janek. Posléze i Jakob, Jiřík, Verča a Sazík. Tak jsme přeložili věci, nasedli do aut a vyrazili směr Šiklův mlýn, kde se akce měla konat.

Po příjezdu na místo jsme zavolali Panu ze Špernaku, aby nám řekl, kde máme tábor. K mé nemalé radosti jsem se dověděl, že ještě není na místě a jestli bych pro něj nedojel do Medvědice, cca 12km od místa, kde jsme byli. Tak jsme vyložili auto a já vyrazil. Zdárně jsem se s ním setkal, naložili jsme auto a přibrali ještě Godvika a Martinu a vyrazili na cestu zpět na tábořiště. Když jsme tam dorazili, tak jsme všechny věci naložili do auta (sem jsme jeli dvěma a na ten kousek jsem myslel, že mam asi nákladák, neb jsem byl rád, že jsem se vešel za volant). Takže, když jsem se tam vlezl jen já, tak zbytek šel pěšky. Pan ze Špernku mi řekl, kde máme tábor a tak, po mírném bloudění, které nebylo mojí vinou, neb jsem dostal milné informace, jsem přece jen dorazil na místo. Počkal jsem, až dorazí zbytek a vyložili jsme auto, které jsem pak odvezl na parkoviště. Jakmile jsem se vrátil do tábora tak jsme postavili stan. Hned poté začalo pršet. Pak postupně dojížděli druzí spolubojovníci, kterým jsme pomohli vyložit auta popřípadě i postavit stany. Asi tak kolem 23 hodiny nám dorazily i kožešiny na spaní takže jsme si udělali spaní a mohli jsme dále pomáhat přijíždějícím.

Asi tak kolem půlnoci, když už většina lidí byla ubytovaná, tak začala hra.

Kolem 1 hod ranní skončil briefing velitelů, kde jsem se dozvěděl, že mojí družině začíná hlídka o půl druhé do tří dorána. To nemělo cenu jít spát tak jsme chvíli poseděli, napili se něco málo medoviny. Asi tak kolem půl druhý jsem poslal holky spát.

No a nám klukům za chvíli začala hlídka hezky v dešti. A málem bych se zapomněl zmínit o tom, že majitel tam měl velké čínské prase, které se v noci probudilo a pochodovalo kolem našeho tábora. Už jsem chtěl vždycky volat poplaaaach, ale pak jsem zjistil, že je to jen ta svině, tak jsem naštěstí nevolal. Takže nám hlídka celkem rychle utekla.

Když nás došli kolem 3. hodiny vystřídat, tak jsme zalezli do spacáku. Sotva jsem zavřel oči, tak se ozvalo poplach a bylo slyšet troubení a řev. Nepřítel, tak hurá ven ze stanu rychle, štít a hůl (neb v noci jsou železné zbraně zakázaný) a zjistit co se děje. No nic planý poplach. Tak zase do stanu. No co bych to zdržoval. Takhle to probíhalo až do pěti do rána.

A to měl být v 6 hodin budíček. Takže jsme už ani nešli spát a začali jsme se s Jiříkem oblékat do zbroje.

Sobota 8. listopadu 2008

Takže když nás šel náš hlavní velitel Pan Čeněk z Rozštípené skály budit, tak jsme mu oznámili, že jsme už nachystaní, neb jsme celou noc nespali.

Po snídani jsme se domluvili, jak na nepřítele. Jediné řešení bylo přebrodit asi 4 metry široký potok. No v té zimě co byla, se nám nikomu do studené vody nechtělo. Ale stejně jsme nakonec šli všichni. Když jsme byli všichni na druhé straně, tak jsme tiše vyrazili k nepřátelskému táboru, o kterém, kde leží, jsme se dověděli od nočních zvěďů.

Když jsme tam dorazili, tak nepřítel už byl taky připraven, tak jsme ho začali ostřelovat šípy. Což nám on vracel. Po chvílce ostřelování jsme zjistili, že naše jedna tajná jednotka chtěla zradit, ale naštěstí posila, která jim došla, vše prohlédla a pobila ji.

Také jsme si všimli, že nám nepřítel vyplenil tábor. Aby taky ne když jich bylo jednou tolik co nás.

Pak se náš velitel setkal s nepřátelským a chvíli debatovali, ale kničenu to nevedlo, tak abychom neprohráli hru, tak jsme se jako uchýlili do hradu Pana Čeňka. Tím hra skončila.

Ale jelikož jsme si ještě ani neřukli, tak jsme se domluvili, že se utkáme na jedné louce poblíž.

Když jsme tam dorazili, tak jsme z obou táborů rozložili síly, aby bylo v obou dvou skupinách, přibližně stejný počet lidí. A boj mohl začít. Tak jsme se do sebe pustili a pochvíli šarvátek jedna strana vyhrála, ale už nevím která. Pak byly ještě takové menší turnaje, jedna sebevražedná potyčka, když jsme vyzkoušeli, jak bychom dopadli, kdybychom se postavili nepříteli rovnou (tedy 30 lidí na naší straně a cca 70 na nepřátelské). No nemělo to dlouhého trvání a byli jsme pobiti do posledního muže i ženy.

Pak jsme navštívili nepřátelský tábor. Poté jsme se šli převléci do nebojového a čekali na večerní hostinu, která se nekonala, neboť téměř všichni začali odjíždět domů. Ani se jim nedivím potom brodění a deštivém dni. Nic méně, pár houževnatých jedinců zůstalo.

Něco jsme popili. Já moc ne, neboť mě druhý den čekala cesta domů za volantem vozu. Asi kolem 23. hodiny jsem se rozhodl, že jdu spát a to už někteří z mojí družiny spali. Ještě jsem ani neusnul a došla Anička, že jde taky spát a po chvilce hledání jejího spacáku jsme zjistili, že je mokrá a tak jsem ji řekl, ať si na něj jen lehne a přikryl jsem ji svým.

No už jsem skoro spal, když se stalo něco pro nás směšného, ale pro dotyčného asi méně. Napíšu to tak, jak jsem to slyšel já ze stanu. Ale prý to bylo jinak. Jelikož už nevím, kdo byla ta druhá osoba tak ji nazvu „neznámý“.

Neznámý: „André, kam jdeš?“

André: „Ke stanu.“

Neznámý: „Kde ho máš?“

André: „No tady někde.“

Neznámý: „Ty vole tam nechod', tam je potok.“

André: „Kurvaaaaaa já zakopl.“

A pak se ozvalo Šplouuuuch .

Takže jsme se zasmáli. Pak jsem usnul.

Neděle 9. listopadu 2008

V neděli ráno mě probudila nějak libá vůně, která se linula do našeho stanu. Tak jsem zvednul plentu, a co nevidím, naše kuchařka Paní Kateřina z Landštejna, chystala snídani. Jen jsem pozdravil a už jsem měl misku teplé zelnačky v ruce. Tak i ostatní moji družiníci.

Po polévce jsme se vybatolili ze stanu a už jsme dostali misku se smaženými vajíčky. Pak paní Kateřina vytáhla ještě sušené ovoce a hrozny. Po chvíli zvolá JEŽIŠIII, já tam mam ještě to maso. Byl to pečený hřbet z divočáka. Tak to jsme si hezky dali. No, co bych povídal přecpali jsme se.

Po takové vydatné snídani jsme začali balit. Když jsme byli sbaleni, tak akorát dojel Jákob pro věci a lidi. Tak jsme naložili věci do aut. Vyrázili k domovu.

Rád bych poděkoval Jiříkovi, Jankovi a Sazíkovi, že vydrželi celou noc běhat na plané poplachy, že bez řeči a odmítnutí poslechli všechny moje a Čeňkovy rozkazy. A Verči a Aniče za to, že to vtom počasí vůbec vydržely. Taky Jákobovi, který některé lidi přivezl a odvezl. Na konec snad jen toto, pokud někdo z účastných má nějaké připomínky tak ať dá vědět, já si taky všechno nepamatuji. Snad to Kalif opraví nebo popřípadě přidá další příspěvek*.

*pozn. Kalifova: rád přidám...docela lituji, že jsem neměl možnost jet. Z Worlíkova líčení nedělního rána mi stále kapou sliny po bradě...☺